

Ben Seni Allah Rızası İçin Sevdim

– Filiz · 27 Şubat 2026

BEN SENİ ALLAH RIZASI İÇİN SEVDİM

Mahallenin dar ve Arnavut kaldırım sokakları, iki ayrı hayatın, iki ayrı evin ama tek bir imkansız sızının şahidiydi. Zeynep ve Ömer... İkisi de aynı mahallede doğmuş, aynı ezanla uyanmış, aynı fırından ekme almışlardı. Ancak hayat onları farklı imzalara, farklı sorumluluklara savurmuştu. İkisi de evliydi, ikisi de başkasının emanetiydi. Kalplerindeki o engel olunamaz çekim, onlar için dünyanın en ağır imtihanıydı.

Sessiz Bir Dua ve Köşe Başındaki Mucize

Bir kış günü, gökyüzünün kapılarının açıldığı o sağanak yağmurda Zeynep, buğulu penceresinin önünde durdu. İçindeki yangın o kadar büyümüşü ki, ellerini semaya açıp dua etti "Allah'ım, bu yük kalbime çok ağır. Ya bu ateşi söndür ya da bana dayanma gücü ver. Bir kez olsun, sadece bir kez onun kalbini hissetmeme izin ver."

Aradan tam bir hafta geçmişti. Yağmur yerini keskin, ayaz bir soğuğa bırakmıştı. Zeynep, bakkala gitmek için evden çıktığında, her zaman uzağından geçtiği o meşhur köşe başında adımları birbirine dolandı.

Ömer oradaydı. İlk kez bu kadar yakın, ilk kez bu kadar savunmasız...

Heyecandan kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Göz göze geldiklerinde zaman durdu, mahallenin gürültüsü kesildi. Ömer'in bakışlarında hem derin bir şefkat hem de büyük bir keder vardı. Ömer, boğazındaki düğümü zorla yutkularak sessizliği ilk kez bozdu:

"Zeynep... Duaların nereye ulaşıyor bilmiyorum ama benim kalbime değdiği kesin.

Sevmek, sadece bir gönül kapısıymış. Züleyha nasıl ki Yusuf'undan uzak kaldığı o uzun yıllarda saraylardan vazgeçip sadece "O" dediyse; ben de senden, senin varlığından geçip, seni bana bahşedenin merhametine sığındım. Bu sevgi artık kir barandırmayan, bir nefis terbiyesi, bir ruh hicretiydi. Yolun başında seni istiyordum, yolun sonunda ise seni bana nasip eden Zât-ı Zülcelal'e sığındım. Bu hikaye, yasaklı bir sevdanın, Züleyha misali temizlenip arınarak sonsuzluğa mühürlenişidir.

Züleyha, Yusuf'una bakarken önce sadece güzelliği gördü. Ama zaman ona öğretti ki; asıl güzellik, o sureti yaratandıydı. Ben de seni sevdiğimde, önce dünyalık bir hasretle yandım. Sonra durdum ve dedim ki: "Seni bana sevdirenin hatırına, seni O'nun rızası için seviyorum." Aramızdaki o "yasak" duvarı, aslında benim gönül sarayımda tertemiz bir pınardır.

Ama biz... Biz seninle bu dünyada aynı evin tavanına değil, ancak aynı gökyüzünün altına sığabiliriz."

Zeynep'in gözleri doldu, başını yere eğdi. Ömer bir adım geri çekilerek o unutulmaz cümleyi kurdu:

"Ben seni Allah rızası için, günahına girmemek için uzaktan sevdim. Seninle cennette kavuşmak için, dünyada senden vazgeçiyorum."

Ömer...dedi Zeynep

Seni sevmek beni büyüttü mavi gibi hür bir niyetle başladım. Yeşil gibi her daim taze kalan bir umutla besledim bu sevdayı.

Ve sonunda her şeyi asıl sahibine bıraktım.

Tıpkı züleyha'nın gençliğini ve güzelliğini kaybettiği anda asıl aşkı bulması gibi, ben de seninle olan imkansızlığında Rabbimin sonsuz nurunu buldum. Şimdi bu sevda ne bir yasak ne de bir ukte... bu sevda benim gönlümdeki en temiz emanet. Eğer bu sevda bu dünyada alnın alnıma değmeyecekse, ellerin ellerime helal kılınmayacaksa ben bu vuslatı ebedi olanın sofrasına sakladım. Yasaklım dedikçe sızlayan kalbim Allah rızası için dedikçe bir kuş gibi hafifliyor. Züleyha'nın Yusuf'una kavuştuğu o mucizevi an gibi kalbim artık mutmain, ruhum ise huzurlu. Seni onun rızasıyla sevdim onun takdirine bıraktım.

Yıllar Süren Onurlu Bir Sessizlik

O günden sonra bir daha hiç konuşmadılar. Aynı sokaklarda birbirlerini görmezden gelerek ama birbirlerini dualarında yaşatarak yaşlandılar. Saçlarına aklar düştü, yüzlerindeki çizgiler derinleşti. Kimse onların içindeki o fırtınayı bilmedi; onlar sevdalarını kirletmemek için sustular.

Yıllar sonra Ömer, ağır bir hastalığın pençesinde son günlerini yaşarken titreyen elleriyle küçük bir not karaladı ve güvendiği bir dosta emanet etti: "Ben göçünce Zeynep'e verilsin."dedi.

Ömer'in vefat haberi mahalleye yayıldığında Zeynep yine penceresinin önündeydi. Elindeki o sararmış kağıdı açarken parmakları titriyordu. Notta şunlar yazılıydı:

"Zeynep... Dünyanın gürültüsünde birbirimize sağır kaldık ama gönül soframızda hep yan yana oturduk. Ben sana bu dünyada 'haram' dememek için, seni 'helalim' diyeceğim o büyük güne sakladım. Eğer hakkın varsa, mahşerde o köşe başında bekle beni. Orada ne yasak var ne de imkansızlık... Sadece O'nun rızası olacak."

Zeynep gözyaşlarını kağıdın üzerine damlatırken gülümsedi. Artık biliyordu; bazı aşklar bu dünyaya sığmayacak kadar büyüktü. Seccadesinin başında şu mısraları seslendi.

Bir köşe başında durdu zaman,
Bakışlar sustu, konuştu vicdan.
Seni sevmek; ateşten bir gömlek,
Giymek nasip olmadı, sabırdı ölmek.

Allah rızasıydı bizim bağımız,
Günaha değmedi hiç dudağımız.
Bekle beni o kutlu kapıda,
Eksik kalan tamamlanır o yapıda.

Zeynep o günden sonra bir daha hiç "ayrıldık" demedi. Çünkü o, sevdiğini toprağa değil, Rabbine emanet etmişti. İki güzel yürek, günaha bulaşmadan vazgeçerek, aşkın en yüce mertebesine ulaşmışlardı.

Not: Gerçek aşk hikayesinden esinlenerek yazılmıştır.

Derya 🌹 Filiz küyük 🖋️